

เพชรสีเพลิง

บทที่ 36

ร่างสมส่วนในชุดแพรพริ้วสีน้ำเงินม่วงยาวกรอมเท้าดูงดงามไม่มีที่ติ ปันรสีเกล้าผมสูงมาจากบ้านเพื่อเปิดช่วงคอ หู และไหล่ซึ่งจะแสดงเครื่องเพชรหู แต่งหน้าเข้มแต่ด้วยสีสันทึกลมกลืน เสื้อแบบเกาะอกมีผ้าคลุมไหล่ตาข่ายสีดำสลักน้ำเงินม่วงเช่นเดียวกับชุดที่สวม เธอปล่อยให้มันคล้องอยู่กับหลังเรียบขาวนวลที่เปลือยเปล่า “จะไม่ไปด้วยกันแน่หรือ” เธอถามภัสสรที่มานั่งเหงาคู่เธอ แต่งตัว

ความจริงภัสสรก็อยากไป ไม่ใช่เพราะได้ยืนยันว่ามันจะเป็นงานหูกที่สุดในรอบปีที่บรรดาคนรักรวย มีอำนาจและมีชื่อเสียงจำนวนมากจะมาร่วมด้วย ราคาบัตรใบละหนึ่งหมื่นบาทไม่ใช่ เพื่อแสวงหากำไรแต่จะนำรายได้ เพื่อใช้ในโครงการเพื่อการกุศล ใครๆ ก็อยากจะไปร่วมงานนี้ ปันรสีมีบัตรเหลือเพราะบิดาซื้อบัตรเหมาโต๊ะสำหรับคนสิบคนไว้ และยังแจกจ่ายออกไปไม่หมด

ภัสสรรู้ว่าถึง สหัส บอกไว้ก่อนว่าเขาจะไม่อยู่ในงาน แต่เธอก็คาดเดาว่าเขาคงต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งใกล้ๆ นั้นเพื่อคอยดูแลรับใช้ สร้อยระย้าและบุญยง แต่ว่าจะมีประโยชน์อะไรที่จะดิ้นรนพาตัวเข้าไปหา หากว่าชายหนุ่มไม่มีความต้องการที่จะพบเธอ

“สรวอยู่บ้านเถอะครับ อย่ามางานเลย มีแต่ความวุ่นวาย”

เขาบอกเธอทางโทรศัพท์เช่นนั้น

“สรวอยากให้พี่สหัสรู้จักพี่สั้ม เธอจะเดินแบบในงานนี้ด้วย”

น้ำเสียงอีกฝ่ายเจือหัวเราะ “สรวไม่ต้องกลัวว่าพี่จะไม่รู้จักพี่สาวของสรวหรอกครับ”

ดังนั้นหญิงสาวจึงได้แต่ส่ายหน้าปฏิเสธปันรสี

“สรวไม่ไปดีกว่าคะ ไม่รู้ว่าจะไปทำไม”

ปันรสีเองก็เศร้าซึมเพราะรักที่ผิดหวัง แต่กระนั้นก็อดเป็นห่วงน้องสาวไม่ได้ “คุณโยติดต่อบ้างหรือเปล่า”

“มีบ้างคะ” คนตอบดูไม่สนใจคนที่ถูกถามถึงเสียเลย

“คุณโยสบายดีไหม”

“ก็คงสบายดี ไม่เห็นบ่นอะไรเลยนี่คะ”

“แล้วเมื่อไหร่จะกลับ”

“ไม่รู้เหมือนกันคะ สรวไม่ได้ถาม”

ดูเหมือนปันรสีไม่เคยได้รับรู้เรื่องราวหรือข่าวคราวของโยธินจากน้องสาวเลย ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่ภัสสรมักจะคอยมาเล่ามาปรึกษาเกี่ยวกับชายหนุ่มเสมอ ตอนนี้นหากปันรสีได้รับข่าวจากโยธินก็เพราะการติดต่อกันเป็นครั้งคราวทางโทรศัพท์บ้างและอินเทอร์เน็ตบ้าง

เมื่อภัสสรไม่พูด เธอก็เลยพลอยเงิบเพราะความทุกข์ระทมหม่นหมองที่เกาะกินความรู้สึกเช่นกัน

พรรณราย แต่งตัวเจิดฉายเคียงคู่ริบไต่ยออกงานใหญ่เป็นครั้งแรก ชุดราตรีหูกเปิดหลังเปลือยไหล่เน้นให้เห็นส่วนโค้งเว้าที่เธอมีอยู่เหลือเพื่อ ริบไต่ย หลงรักสาวสวยวัยลูกคนนี้อย่างถอนตัวไม่ขึ้น จนถึงกับวาดวางแผนการที่จะให้มีการแต่งงานในอนาคตอันใกล้

หญิงสาวกริดกราย ยืดหลังไหล่เต็มทีอวดสร้อยคอประดับเพชรแท้เข้าชุดกับต่างหู กำไลและแหวน แม้มันไม่ใช่เครื่องเพชรที่เลิศหรูที่สุด แต่ก็มีราคาสูงพอสมควรและเป็นเครื่องเพชรล้ำค่าชุดแรกและชุดเดียวที่ริบไต่ยซื้อให้เพื่อเธอจะได้ใส่ไปในงานนี้

เธอปลอบใจตัวเองว่ามันจะไม่ใช้ชุดสุดท้าย

“พรรณสวยจริงๆ” ชายสูงวัยมองภาพที่ฉายจากกระจกอย่างชื่นชม แขนใหญ่ทอดจากด้านหลังไขว่ผ่านเอวบาง มีอวบประคองสะโพกผายที่ทิ้งร่องรอยเนินเนื้อผ่านแพรผ้า จุ่มพิตที่แก้มเธอครั้งแล้วครั้งเล่า

พรรณรายฝืนยิ้มทั้งที่รู้สึกหมดความสุขไปในทันที ภาพที่สะท้อนออกมาจากกระจกรบกววจิตใจเธออย่างยิ่ง เบี่ยงหน้าหนีแต่เสียงพูดยังไม่ถึงกั้วานอดอ้ออัน “ประเดี่ยวนหน้าพรรณเลอะหมดนะคะ”

“ถึงเลอะก็สวย”

เธอสุดจะรำคาญการเกี้ยวพาทย์แสนโสร้งโสรายของเสือเผ่าที่สิ้นเขี้ยวเล็บแล้วคนนี้ แต่ก็ทนฝืนหัวเราะได้ทุกครั้ง

“สวยสำหรับคุณ แต่ไม่สวยสำหรับคนอื่นนะคะ”

“สวยสำหรับผมคนเดียวก็พอแล้ว”

“เราจะไปกันหรือยังคะ” เธอตัดบทอย่างสุดจะทนฝืน

“ไปซิจ๊ะ”

“แล้วสัมจะไปกับเราหรือเปล่าคะ”

“ไม่ค่ะ เขาจะขับรถไปเอง”

พรรณรายหยิบกระเป๋าตราตรีใบน้อย หากพอจะหมุนลูกบิดเปิดประตู ชายสูงวัยก็คว้าแขนดึงร่างอวบกลับไปกอดไว้ ใบหน้าดูที่มีริ้วรอยตามวัยก็ลงมาทำท่าจะจูบด้วยความรักใคร่ เธอรู้สึกหงุดหงิดวูบๆ

“อ๊วย ออย่าคะ”

“ขอจูบให้ชื่นใจอีกทีหนึ่งก่อน” ฝ่ายนั้นตื้อตึง

แม้จะไม่พอใจแต่หญิงสาวก็จำใจต้องคล้อยตาม ในความรู้สึกขุ่นมัว เธออดที่จะนึกโทษหาคนร่างสูงใบหน้าสะอาดอันรื่นเริงที่เคยสนิทสนมใกล้ชิดกันไม่ได้

เธอปรารถนาให้เขาถอดใจซะนี่ หวังให้เขาประทับรอยจูมพิตด้วยความสนิทเสน่หา ครั้งที่หยอกเย้ากันและชายหนุ่มแกล้งจูดเบาๆ เธอถือโอกาสนั้นแกล้งล้มลงในอกเขาแล้วอ้อยอิ่งอยู่อย่างนั้นเป็นนาน เธอซึมซับความอบอุ่นของเลือดเนื้อชายหนุ่มที่เธอใฝ่ใจ จดจำแม้กระทั่งกลิ่นหอมแปลกในลมหายใจของอีกฝ่าย

ริมฝีปากบางที่ถูกแต่งแต้มไว้งดงามถูกปากหนาเป็ยกขึ้นที่แสนจะไม่น่าพิศวาสของชายสูงวัยจูบประทับ หญิงสาวอยากจะทำอะไรให้ออกมาเสียเหลือเกิน.....

เพราะว่าบิดาไม่ยอมรับในตัวธนูส ปันรสีจึงไม่ชวนให้ชายหนุ่มมางานพร้อมกับเธอ ชายหนุ่มบอกเธอว่า

“ถึงยังไงผมก็ต้องมากับพ่อ พ่อได้รับบัตรเชิญก็เลยขอให้ผมมาด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นพบกันในงานก็แล้วกันนะคะ แต่สัมขอร้องคุณอย่ามาเกาะอยู่กับสัมให้พ่อเห็น สัมไม่อยากจะให้พ่อไม่พอใจ”

ชายหนุ่มเขี้ยวว่า “ถ้าอย่างนั้นผมเกาะอยู่กับสาวอื่นได้ไหมครับ”

ปันรสีหัวเราะเบาๆ “ตามใจคุณเถอะคะ”

เธอคงไม่รู้สึกเดือดร้อนหากว่าธนูส หันไปหาสาวอื่น ก็คนที่เธอรักและต้องการที่สุด เธอยังทนให้เขาจากไปได้ แล้วจะมาสนใจอะไรกับผู้ชายรูปร่างหน้าตาธรรมดาๆ ที่เพิ่งรู้จักกัน ที่เธอไม่ได้รักแม้สักนิดเดียว

รถสปอร์ตสีเหลืองโพลแล่นลื่นออกจากประตูรั้วบ้านไปก่อน..... ยังไม่ค่ำ แต่ปันรสีต้องไปถึงงานก่อนเวลาเพื่อชั๊กซ้อมขั้นตอนสำหรับการแสดง

มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาดูแลรักษาความปลอดภัยมากเป็นพิเศษ นับแต่ก้าวเข้าอาณาเขตบริเวณโรงแรมที่จัดงาน พอเสร็จจากการชั๊กซ้อมลำดับขั้นตอนและตรวจตราความถูกต้องทั้งหลาย ปันรสีก็เป็นอิสระพอจะออกมาร่วมงานด้วย

แขกของงานทยอยกันมาถึงด้วยอาภรณ์หรู เครื่องประดับล้ำค่าพราวระยับเหมือนกับงาช้างจะแข่งขันกัน เธอเห็นบิดาเดินคู่คล่องเอวพรรณรายพูดคุยกับคนรู้จัก อยู่ในส่วนที่เป็นบริเวณรับรอง แม้จะพยายามยิ้มแยมแจ่มใส แต่ปันรสีก็เดาออกว่าความไม่พอใจเริ่มก่อตัวอยู่ในความรู้สึกนึกคิดของเขา เพราะว่าห่างออกไปเล็กน้อย เผด็จมียืนคุยหัวเราะเสียงดังอยู่กับบุญยงและกลุ่มพ่อค้า ส่วนธนูส เพิ่งจะพาบิดามาถึง พลตำรวจโทสุทธิกำลังรับการคารวะทักทายจากคนอีกกลุ่มหนึ่ง

ปันรสีขยับจะเข้าไปหาเพื่อนชายคนใหม่แต่ก็หยุดตัวเองไว้ เพราะกลัวว่าพ่อจะโกรธ จนบัดนี้เธอก็ยังไม่ได้รับคำตอบว่าเหตุใดชิปไต่ยจึงชิงชิง รังเกียจธนูส ทั้งที่อายุห่างกันมากมายและไม่เคยพบเห็นกันมาก่อนเลย

เธอคาดเดาว่าปัญหาเกิดจากพ่อของเขา พลตำรวจโทสุทธิทรงสุรรัตน์ ผู้ชายวัยเดียวกับพ่อ ซึ่งพอรู้ว่าลูกชายเข้ามาเกี่ยวข้องกับเธอซึ่งเป็นลูกสาวของชิปไต่ย ก็กลับถามหาภัสสร..!

แต่พ่อก็เป็นคนอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร แม้เรื่องเล็กน้อยก็ผูกใจเจ็บไม่ยอมให้อภัยใครง่าย ๆ

สุทธิหันมาเห็นชิปไต่ยแล้วมีอาการชะงักเล็กน้อย ปันรสีเห็นบิดาหน้าตึงแล้วจับแขนพรรณรายเดินหนีไปทางอื่น

หญิงสาวไม่อยากจะสนใจอีกต่อไป ใจจดจ่ออยู่ที่ใครอีกคนหนึ่ง เผด็จบอกว่าจะมา... แต่เธอพยายามมองหาก็ไม่เห็น...

หลายวันมานี้เธอเฝ้าแต่ครุ่นคิดถึงชายหนุ่มจนแทบไม่เป็นอันทำอะไร เขาเป็นลูกของคนที่พ่อชิงชิงแล้วยังมีครอบครัวแล้ว แต่จะเป็นเวรกรรมอะไรก็ตามที่ ปันรสีคนสวยที่มีคนเข้ามาสนใจมากมายกลับไม่เคยรักและต้องการใครนอกจากชายหนุ่มผู้นี้

ทุกๆ เวลาในแต่ละวัน เขาอยู่ในความคิดคำนึงไม่ยอมหายไปไหน ภาพและเสียงขณะใกล้ชิดกันย้อนกลับมาฉายชัดซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อก่อนเธอยังตั้งความหวังว่าอนาคตมีทางเป็นไปได้ แต่พอรู้ว่า

เขามีภรรยาและลูกเล็กๆ สองคนที่เขารักและห่วงใย ความเจ็บปวด ผิดหวังก็ยิ่งบีบคั้นหัวใจจนบางครั้งเธอหมดแรงที่จะลุกขึ้นก้าวออกไปสู่ ภาระหน้าที่ประจำวัน ได้แต่นอนนิ่งปล่อยให้หน้าตาทรมาน

อยากตัดใจให้ขาดเหมือนกับตัดสายโซ่ แต่มันกลับยากอย่าง ยิ่ง.....

ติดกับห้องรับรองที่บรรดาแขกส่วนหนึ่งยังอ้อยอิ่งกริ๊ดกรายยืน คุยกัน ปลอ่ยให้ช่างภาพจากสื่อมวลชนถ่ายภาพ เป็นห้องจัดเลี้ยงซึ่ง แขกอีกส่วนหนึ่งเริ่มทยอยกันเข้าไปนั่งตามโต๊ะปูผ้าขาวสะอาดที่ตั้ง เรียงราย ปันรสเดินผ่านเข้าไปกวาดตามองหา เธอถูกทักทายโดย คนรู้จัก

เผด็จไม่มา... หญิงสาวถอนใจอย่างผิดหวัง เขารู้อยู่แก่ใจว่า เธอเป็นหนึ่งในสตรีที่เดินแบบการแสดงเครื่องประดับล้ำค่า และชุดหนึ่ง ที่จะสวมก็เป็นของที่บิดาเขาส่งเข้าร่วมแสดงด้วย เผด็จเลือกเธอ เพื่อแสดงถึงความมีน้ำใจนักกีฬา และนั่นทำให้ชิปไตยขุนเคื่องนักหนา ถึงกับตะโกนด่าลั่นหลังจากบุญยงโทรศัพท์มาบอกให้รู้

“เสียเผด็จเลือกหนูสัมผัสให้แสดงแบบชุดสำคัญของเขาชุดหนึ่ง ด้วย เสียเขาตั้งใจคืออยากจะเป็นพันธมิตรกับคุณจริงๆ นะ ถ้ายังไง เสร็จจากงานนี้แล้วหวังว่าคงได้มีโอกาสคุยกัน จะได้ทำความเข้าใจ แล้วจับมือกันทำธุรกิจได้สักที”

“ครับ พี่ง ผมเองก็อยากจะทำความตกลงจับมือทำธุรกิจกับ เสียเผด็จเสมอ รบกันก็ไม่มีอะไรดีนอกจากเจ็บตัวด้วยกันทั้งคู่ ขอบพระคุณพี่งที่พยายามเอาใจช่วยไกลเกลี่ยมาตลอด พี่งเมตตา ผมมาก”

พอลางโทรศัพท์เขาก็ระบายอารมณ์โกรธเกรี้ยว

“หนอย ไอ้เผด็จ ไอ้คนปลิ้นปล้อน ประจบพี่งจนเชื่อสนิท กูรู้ทันไม่มีวันตกหลุมมึงหรอก”

ปันรสที่รับรู้รับเห็นต้องแอบถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกครั้งที่บิดาโวยวาย เธอก็มีข้อปลอบใจตนเองว่าดีเหมือนกันที่เธอต้อง แยกจากเผด็จ

เธอหันจะกลับออกไปยังห้องรับรอง ใครคนหนึ่งยืนเด่นอยู่ที ประตุ ปันรสถึงกับสะดุ้ง

เธอยืนตะลึงตัวชาวาบ เจ้าของร่างคล้ายกับจะมีรอยยิ้มหยัน หมายมาดฉาบอยู่ในใบหน้า สบตาเธอแล้วหันกลับเข้าสู่กลุ่มคน

ร่างสูงหนาหลังไหล่ตั้งตรงติดอยู่ในความทรงจำ แม้ไม่ได้พบ กันนานแต่วูบแรกที่เห็นหลังจากช่วงระยะเวลานับปีที่ขาดหายไป เธอก็สะกิดใจราวกับความรักรักความหลังกลับมาตามหลอกหลอน

หญิงสาวยังจำประกายตาไร้วรานของชายหนุ่มซึ่งถูกซ้อมจน สะบักสะบอม อยู่ในห้องทำงานของพ่อ ดวงตาคู่นั้นมองดูเธอด้วยความ ผิดหวัง เธอหันหลังวิ่งหนีเพราะความรู้สึกสับสน ก่อนหน้านั้นเธอพยายามจะตัดความสัมพันธ์เพราะความไม่เหมาะสมใน เรื่องของฐานะ เธอชอบเขา แต่ถ้าจะต้องแลกไม่ว่าจะกับอะไรก็ ตาม เธอก็ยอมไม่ได้ทั้งสิ้น

แล้วเขายังหาญถามมีเรื่องกับพ่อ เรื่องที่พ่อเธอทำให้น้องสาว ของเขาท้องแล้วเมินหนีความรับผิดชอบ....

ร่างนั้นอยู่ในชุดสูทหรู ใบหน้าสะอาดไม่ทิ้งความคมเข้มที่ เคยทำให้เธอลืมหืมตาสลึมความเหมาะคู่ควรแห่งฐานะไปพักหนึ่ง ถึงจะ เห็นเพียงชั่ววูบแต่ความทรงจำรำลึกได้เต็มส่วนที่ขาดให้เต็ม จนคล้าย กับว่าเธอเห็นสหัสมายืนอยู่ตรงนั้นจริงๆ

หญิงสาวไหวตัวหวังจะดูให้รู้แน่ ร่างสูงในกลุ่มคนขยับหนี เธอสาวเท้าก้าวเร็วไปในทิศทางที่เห็นเงาวูบๆ เคลื่อนไหว หากแล้ว ร่างนั้นก็หายวับไปเสียเฉยๆ

ไม่ใช่เขาหรอก... ปันรสบอกตัวเอง ไม่มีทางจะเป็นสหัสไปได้... ครั้งสุดท้ายที่ได้ข่าว เขาอยู่ในที่คุมขัง เป็นคนคุกที่แม่จะ พันโทษออกมาก็คงหนีไม่พ้นชีวิตตกต่ำอัตคัด อาจจะไปทำอะไร ไถนอาอยู่ที่บ้านเกิดที่ไหนสักแห่งซึ่งเขาเคยบอกแต่ว่าเธอไม่ได้ใส่ใจจะ จดจำ

แล้วจะมาแต่งสูทเดินอยู่ในงานหรรระดับประเทศครั้งนี้ได้อย่างไร

เขวงมาถึงงานแล้วรอนไปคุยกับคนนั้นคนนี้ ปลอ่ยให้ชิปไตย หงุดหงิดขวางหูขวางตาทั้งเผด็จที่ทำตัวเป็นคนกว้างขวางส่งเสียงพูด คุยหัวเราะดังไม่เกรงใจใคร กับทั้งพลตำรวจโทสุทธิ ที่มีผู้คนรอบข้าง นอบน้อมค้อมศรัทธาให้ เมื่อมองหาคู่หูไม่เจอ ชิปไตยจึงตั้งพรรณราย เข้าไปในห้องจัดเลี้ยงต่างๆ ที่หญิงสาวไม่เต็มใจ เพราะกำลังอึดอึดกับการ อวดรูปโฉมต่อสายตาผู้คนที่มองมาอย่างสนอกสนใจ ชีวิตของ พรรณรายเรียบง่าย ไปทำงานแล้วก็กลับบ้าน ชิปไตยไม่ยอม ให้เธอไปไหนต่างๆ ที่เขาเองก็ไม่ค่อยได้อยู่บ้าน บางทีเพลินอยู่ใน

วงไฟจนถึงเช้า พอมีโอกาสได้ออกงานสังคมแล้วยังดูเด่นจนเป็นที่
สนอกสนใจ หญิงสาวจึงรู้สึกจิตใจฟองโตเป็นอย่างยิ่ง

กว่าจะหาโต๊ะที่ตรงกับหมายเลขบัตรพบ ธิปไตยก็หน้าแดง
เพราะความเหนื่อย การปล่อยเนื้อปล่อยตัวตามอายุที่มากขึ้น
กับการต่อสู้ในเรื่องการค้าที่ทำให้เกิดความเสียหายในระยะหลังๆ นี้
ทำให้สุขภาพของเขาเสื่อมถอยลง แล้วเขายังอารมณ์เสียบ่อย
เพราะเรื่องนั้นเรื่องนั้รวมทั้งเรื่องรักๆ ของลูกสาวคนโตที่เขารักที่สุด
อีกด้วย

เขวงเดินตามมานั่งลงข้างๆ ถ้ามยั่วเย้า

“คุณได้ทักทายเพื่อนเก่าของคุณหรือยัง”

ธิปไตยหน้าตึงเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายหมายถึงใคร “ไม่เห็นจำเป็นต้องทักใครเลย ทางใครทางมัน ผมลืมอดีตหมดแล้ว”

“แล้วเจ้าเผด็จการ เกาะลูกพี่คุณยังกับซัสนิทกันเลย”

อีกฝ่ายยิ่งรู้สึกหงุดหงิดเสียหน้า บุญยงแทบไม่มีเวลาคุยกับ
เขาแต่เกาะอยู่ข้างๆ เผด็จการกับเงา

เขาต้องเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแฉ่งขึ้นเมื่อเพื่อนๆ พ้อคำที่ผ่านมา
หยุดทักทายหยอกเย้า “เสียธิปไตย วันนี้ดวงดาราที่ไหนมาครับ
พวกเราอิจฉาดาราอื่นไปตามๆ กันแล้วนะ”

เขาผินหัวเราะเสียงดัง “ดาราที่บ้านครับ รับบทนางเอก
ตลอดกาล”

“อะไรนะครับ เอาให้แน่ๆ นางเอกคนปัจจุบันหรือครับ
ผมฟังไม่ถนัด”

เขาหัวเราะพลางมองหญิงสาวครวญอย่างประจบ

“นางเอกคนปัจจุบันและจะเป็นนางเอกตลอดกาลด้วย”

“เสียนี้เสียชอนเล็บจริงๆ มีดีๆ มาทำให้แปลกใจอยู่เรื่อย”

“มีของดีจะเก็บไว้ดูคนเดียวได้ยังไง จริงไหมครับ”

“เสียมีเคล็ดลับอะไรบอกกันบ้างซิ”

“อ๊ะ ถ้าบอกก็ไม่ลับซิ”

พรรณรายที่เป็นจุดของการหยอกเย้าได้แต่ผินยิ้ม นอกจาก
สมเพชอีกฝ่ายแล้วยังสมเพชตนเองอีกด้วย...

เพราะโต๊ะที่จองมีที่นั่งเหลือ ธิปไตยจึงเชื่อเชิญให้เพื่อน
ที่มาใหม่ นั่งด้วย ขณะที่สนทนากันอยู่ ท่านนายพลตำรวจโท
และลูกชายบังเอิญเดินใกล้เข้ามาพร้อมกับคนอื่นๆ เพื่อจะผ่านไปยัง
โต๊ะนั่งของตน เพื่อนๆ พ้อคำที่คุยอยู่ร้องว่า “อ้าว นั่นท่านสุทธิ”
แล้วก็ลุกขึ้นยกมือไหว้ ส่งเสียงทักทายดังอย่างสนิทสนมคุ้นเคย

ชายสูงวัยที่กำลังมากด้วยอำนาจยอมรับการเคารพทักทาย ก่อน
จะนำกลุ่มแหวะเข้ามาหา มีรอยยิ้มเป็นกันเองระบายอยู่บนใบหน้า
มองแต่ละคนและเรียกชื่อถูกต้องครบถ้วน

“เป็นยังไง พวกคุณมาชุมนุมวางแผนจะโกงเงินร้อยล้านกันหรือ”
อีกฝ่ายตอบโต้คริกครื้น

“นี่เสียธิปไตยครับท่าน” ชายคนหนึ่งหันมาแนะนำ ธิปไตย
จึงจำต้องลุกขึ้นยกมือไหว้ “เสียรู้จักท่านพลตำรวจโทสุทธิ หรือยัง”

“เราเคยรู้จักกันแล้ว” อีกฝ่ายรับไหว้ยิ้มๆ ถามว่า

“สบายดีหรือครับเสียธิปไตย ไม่ได้พบกันนานมากแล้ว”

“ครับท่าน” เขาตอบอย่างสุภาพ แต่สีหน้ากระด้างทั้งไม่
ยอมสบตาด้วย

อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถือสา “ได้ข่าวว่าลูกสาวคุณเดินแบบในงานนี้
ด้วยใช่ไหม ลูกชายผมบอก ธนุสเป็นเพื่อนกับส้ม” เขาพูดกลาง
หันไปหาธนุส

ธนุสจึงยกมือไหว้ ธิปไตยจำเป็นต้องรักษาท่าที่ต่อหน้าเพื่อนๆ
พ้อคำด้วยการเจียรมรับไหว้อีกฝ่าย

“เสียธิปไตยทำบุญมาดีครับท่าน ที่บ้านมีแต่สาว ๆ สวย ๆ
ลูกสาวก็สวย ภรรยา ก็สวย”

อีกฝ่ายมองหน้าคนที่ได้รับคำแนะนำว่าเป็น “ภรรยา” ยิ้มๆ
ในใจกลับคิดไปถึง “ภรรยา” อีกคนหนึ่งของธิปไตย

เมื่อเขารู้จัก “เธอ” ครั้งแรก เธอสาวและสวย หากแล้ว
ต่อมาก็เปลี่ยนเป็นสตรีสีนหวังที่ตกเป็นทาสของเหล่า เขาพยายาม
ที่จะช่วย แต่เธอไม่เข้มแข็งพอ

บ่อยๆที่เธอร้องให้อุ้มลูกสาวคนเล็กมาหาเขา ลูกสาวที่มี
กำเนิดหลังจากรู้จักกันหนึ่งปีพอดี

ภัสสร.....

นับสิบปีที่เธอตายจากไปทั้งความรู้สึกผิดบาปไว้ให้

ถึงตอนนี้เขาก็ยังจำเธอได้.....